

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 241

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 aprilie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 189 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2-3	Decizia nr. 227 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public	8-10
Decizia nr. 224 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului	3-5	Decizia nr. 232 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304 ¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă și ale art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului	10-12
Decizia nr. 225 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5-6	Decizia nr. 234 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 2, 3 și 4 și ale art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	12-14
Decizia nr. 226 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	7-8	Decizia nr. 239 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 189

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Belsirim Automotive” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 1.207/97/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 februarie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, la cererea reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea a amânat pronunțarea la data de 2 martie 2010 în vederea depunerii de concluzii scrise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.207/97/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Belsirim Automotive” — S.R.L. din Arad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) coroborate cu cele ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 sunt neconstituționale, întrucât permit organului competent să suspende, în baza unor simple indicii de săvârșire a unei infracțiuni, soluționarea contestației în procedura prealabilă. Într-o atare împrejurare, se îngreșește accesul liber la justiție și dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, blocându-se, fără nicio limitare în timp, controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut:

— Art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4): „(1) *Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:*

a) *organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă; [...]*

(4) *Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor fiscale competente pentru soluționarea contestației, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.”;*

— Art. 218 alin. (2): „(2) *Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației potrivit art. 212, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 52 alin. (1) și art. 126 alin. (6).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 63 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 16 martie 2006, a statuat că, în materie fiscală, dispozițiile art. 214 din Codul de procedură fiscală reprezintă o reglementare similară celei cuprinse în art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă (în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2001 și prin Legea nr. 219/2005), potrivit căreia instanța putea suspenda judecata „când se ivesc indiciile unei infracțiuni, a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”. În acest sens, Curtea a reținut că „întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală [...]. În același sens, nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora

„hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat, în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”. Pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în materie fiscală în ceea ce privește suspendarea facultativă a procedurii de soluționare a contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale, și anume atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

În ceea ce privește criticile formulate în prezenta cauză, se mai reține că, prin Decizia nr. 1.173 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 8 decembrie 2008, și Decizia nr. 927 din 18 octombrie 2007,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Belsirim Automotive” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 1.207/97/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 224

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, excepție ridicată de Eugen Ciobotă în Dosarul nr. 199/43/2009 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că autorul excepției a transmis la dosarul cauzei „precizări scrise” prin care argumentează cererea sa de admitere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în plus față de textele menționate în motivarea scrisă depusă în fața instanței de judecată, și prevederile art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și unele dispoziții din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Prin același înscris solicită și judecarea în lipsă.

De asemenea, instituția Avocatul Poporului a transmis, în calitate de pârâtă, note scrise prin care solicită și motivează respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 199/43/2009, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Eugen Ciobotă într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale „în măsura în care Regulamentul de organizare și funcționare a instituției Avocatul Poporului stabilește competența instanței de judecată a contestației la sancțiunea disciplinară aplicată personalului instituției Avocatul Poporului ca fiind instanța de contencios administrativ”, deoarece, potrivit normelor constituționale invocate, competența instanțelor judecătorești se poate stabili doar prin lege organică, și nu prin regulament.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege examinat este constituțional, iar autorul excepției face o confuzie între „competența instanțelor” și „stabilirea răspunderii.”

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, înscrisurile transmise la dosar de părți, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 15 septembrie 2004, al căror conținut este următorul:

„Art. 35. — Încălcarea prevederilor prezentei legi sau ale Regulamentului de organizare și funcționare a instituției Avocatul Poporului de către personalul acesteia atrage răspunderea penală, disciplinară sau administrativă, după caz. Răspunderea disciplinară se stabilește conform Regulamentului de organizare și funcționare a instituției Avocatul Poporului.”

În opinia autorului excepției, actul normativ criticat contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2) și (6), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute de lege*”, respectiv prin care este garantat controlul judecătoresc al instanțelor de contencios administrativ asupra actelor administrative ale autorităților publice, ale art. 124 alin. (1)

conform cărora „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, ale art. 61 alin. (1) care consacră Parlamentului rolul de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 73 alin. (3) lit. l) potrivit cărora organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești se reglementează prin lege organică.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională observă că, în esență, criticile de neconstituționalitate formulate constau în aceea că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, competența materială a instanței de judecată investite cu soluționarea contestației îndreptate împotriva actelor prin care se stabilește răspunderea disciplinară a funcționarului se stabilește prin Regulamentul de organizare și funcționare a instituției Avocatul Poporului, ceea ce, în opinia autorului excepției, contravine textelor constituționale mai sus enunțate.

Curtea Constituțională constată că aceste critici de neconstituționalitate nu sunt întemeiate.

Dispozițiile art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului conțin, în realitate, norme de trimitere, în sensul că răspunderea disciplinară se stabilește conform Regulamentului de organizare și funcționare a instituției Avocatul Poporului. Or, instituția răspunderii disciplinare nu poate fi confundată cu cea a competenței instanțelor. Stabilirea răspunderii disciplinare în urma constatării, de către o comisie anume desemnată în cadrul unei instituții publice, a săvârșirii unor abateri disciplinare de către funcționari ai acelei instituții constituie o procedură obișnuită, cu caracter intern și anterioară procedurii jurisdicționale. Pe de altă parte, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești este prevăzută numai prin lege și semnifică stabilirea acelei instanțe care are dreptul de a soluționa un anumit litigiu. Prin urmare, nu se pot reține susținerile autorului excepției de neconstituționalitate potrivit cărora textul de lege criticat determină instanța de judecată competentă să soluționeze contestațiile formulate în cazul stabilirii răspunderii disciplinare. Totodată, dispozițiile examinate nu exclud acele acte care stabilesc răspunderea disciplinară de la cenzura instanței de judecată sau de la controlul de contencios administrativ, garantat de art. 126 alin. (6) din Constituție. Ca atare, nu se poate susține nici că reglementarea legală criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 61 alin. (1), care consacră Parlamentului rolul de unică autoritate legiuitoare a țării sau ale art. 73 alin. (3) lit. l), potrivit cărora organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești se reglementează prin lege organică.

Cât privește invocarea, prin „precizările scrise” depuse de autorul excepției la dosarul cauzei înaintea termenului de judecată din 9 martie 2010, a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) privind principiul universalității legii și ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității cetățenilor, Curtea constată că acestea constituie argumente suplimentare, invocate ulterior ridicării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată și fără încunoștințarea părții adverse, astfel că nu pot fi primite. Cadrul procesual specific soluționării excepției de neconstituționalitate este cel stabilit prin încheierea instanței de judecată prin care este sesizată Curtea Constituțională și nu poate fi modificat direct în fața acesteia. Totodată, prin același înscris, autorul excepției raportează critica de neconstituționalitate și la unele prevederi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, susțineri ce, de asemenea, nu pot fi reținute, deoarece controlul de constituționalitate nu vizează conformitatea textelor de lege examinate cu alte dispoziții din legislația infraconstituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 teza a doua din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, excepție ridicată de Eugen Ciobotă în Dosarul nr. 199/43/2009 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 225

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Local al Orașului Ungheni în Dosarul nr. 1.341./102/2009 (nr. în format vechi 3.526/2009) al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, deoarece, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în sensul respingerii aceleiași excepții, față de aceleași critici de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.341./102/2009 (nr. în format vechi 3.526/2009), **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Consiliul Local al Orașului Ungheni într-o cauză de contencios administrativ privind suspendarea executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate, prin instituirea facultății instanței de judecată de a dispune suspendarea executării unui act administrativ, înainte de judecata în fond, încalcă principiul prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ, precum și regula executării din oficiu a unui astfel de act. Autoritatea emitentă a actului administrativ respectiv este pusă în situația de a dovedi legalitatea acestuia, fără a avea posibilitatea propunerii de probe în acest sens, care pot fi administrate doar cu ocazia judecării în fond. În plus, se arată că instanța de judecată se subrogă astfel în dreptul autorităților locale de a hotărî autonom asupra treburilor interne pe care le au în competență.

Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate se justifică prin urgența și caracterul provizoriu al măsurii de suspendare a actului administrativ, iar în cadrul cererii de suspendare pot fi formulate apărări. Dacă sunt îndeplinite cerințele legii, instanța de judecată poate dispune suspendarea actului, fără ca prin aceasta să „hotărască autonom asupra treburilor interne” din competența autorităților administrației publice locale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 20, 21 și 22 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 14 — Suspendarea executării actului: „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(5) În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6) Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

(7) Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.”;

— Art. 15 — Solicitarea suspendării prin acțiunea principală: „(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) se aplică în mod corespunzător.

(3) Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Local al Orașului Ungheni în Dosarul nr. 1.341./102/2009 (nr. în format vechi 3.526/2009) al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

(4) În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).”

În opinia autorului excepției, textele de lege menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, ale art. 21 alin. (2) privind interdicția îngrădirii prin lege a exercițiului accesului liber la justiție, ale art. 24 care garantează dreptul la apărare, ale art. 120 alin. (1) care statuează principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice ca principii de bază ale administrației publice locale și ale art. 121 alin. (1), potrivit cărora autonomia locală se realizează, la nivelul administrației publice din comune și orașe, prin consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională observă că s-a mai pronunțat în numeroase rânduri asupra constituționalității dispozițiilor art. 14 și ale art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, controlul de constituționalitate fiind raportat la prevederile art. 16 alin. (2), art. 21 alin. (2) și ale art. 24 din Constituție, invocate și în acest dosar. Astfel, prin Decizia nr. 1.211 din 11 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 10 decembrie 2008, sau Decizia nr. 804 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, Curtea, pentru argumentele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate.

Cele statuate în jurisprudența constituțională în materie, la care s-a făcut referire, își mențin valabilitatea, întrucât în cauza de față nu au fost prezentate elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Cât privește critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 120 alin. (1) și a art. 121 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională constată că sunt neîntemeiate. Atribuția definitorie a puterii judecătorești este înfăptuirea justiției, iar, în materia actelor administrative emise de autorități publice, prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție garantează controlul judecătorec asupra acestora, exercitat pe calea contenciosului administrativ. A afirma că un asemenea control are semnificația încălcării principiului autonomiei locale, prin amestecul unei instanțe de judecată în „treburile interne ale administrației publice”, echivalează cu negarea principiului separației puterilor în stat și al garantării liberului acces la justiție, principii ce condiționează existența și funcționarea efectivă a statului de drept într-o societate democratică. În plus, instanțele de judecată sunt investite cu efectuarea controlului de legalitate și temeinicie asupra actelor administrative, acte ce, chiar dacă se bucură, până la proba contrarie, de prezumția de legalitate, nu pot fi sustrate cenzurii judecătorești sub aceste aspecte, fără ca astfel să se realizeze, așa cum susține autorul excepției, încălcarea competenței autorității publice, guvernate de principiul autonomiei locale.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 226

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 842/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, deoarece motivarea autorului excepției vizează probleme de interpretare și aplicare a legii, aspecte ce nu intră în competența Curții Constituționale. În plus, textele de lege criticate au mai fost analizate în jurisprudența constituțională, astfel că acestea nu contravin normelor fundamentale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 842/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ministerul Justiției într-o acțiune în contencios administrativ având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale „în măsura în care acestea pot fi interpretate în sensul că instanțele pot obliga autoritățile publice la efectuarea unei operațiuni administrative prin care se încalcă legea sau prin care se tinde la modificarea legii”. Astfel, precizează că admiterea acțiunii de contencios administrativ având ca obiect obligația de a face, în care autorul excepției are calitatea de autoritate pârâtă, echivalează cu încălcarea art. 138 din Constituție și a art. 14 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, deoarece autoritatea pârâtă ar avea obligația de plată a unor sume care nu au prevederi bugetare, aceasta fiind contrar, totodată, și prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar. O asemenea soluție a instanței judecătorești conduce, practic, la modificarea și completarea actelor normative care reglementează salarizarea personalului din

sistemul justiției și obligarea Guvernului și Parlamentului la modificarea Legii bugetului de stat. Este amintită, în sprijinul celor arătate, Decizia nr. 838/2009 a Curții Constituționale, prin care s-a reținut că „Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege (...)”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că din conținutul dispozițiilor de lege criticate nu rezultă încălcarea prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale. Instanța de judecată, în temeiul independenței și imparțialității, este competentă să decidă în baza probelor administrate și în conformitate cu legea, asupra legalității sau ilegalității actelor administrative și să decidă în privința soluțiilor care pot fi pronunțate, modalități specifice prin care se recunoaște dreptul pretins sau interesul legitim al persoanelor vătămate de o autoritate publică. Dispozițiile de lege criticate dau expresie dreptului de acces liber la justiție, garantat de art. 21 din Constituție, și nu au nicio legătură cu prevederile art. 1 alin. (4) și ale art. 138 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 26 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) — **Subiectele de sesizare a instanței:**
„(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului

pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”;

— Art. 18 alin. (1) — **Soluțiile pe care le poate da instanța:** „(1) Instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă.”

În opinia autorului excepției, textele de lege menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației puterilor, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 138 — *Bugetul public național*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că motivarea excepției și susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 se bazează pe o ipoteză de interpretare și aplicare a textelor legale criticate, potrivit căreia instanțele de judecată, soluționând o acțiune în contencios administrativ având ca obiect obligația de a face, ar pronunța o soluție prin care „pot obliga autoritățile publice la efectuarea unei operațiuni administrative prin care se încalcă legea sau prin care se tinde la modificarea legii”.

Or, un asemenea argument, ce are la bază ideea încălcării legii de către instanța de judecată odată cu soluționarea unei

cauze și pronunțarea unei hotărâri, nu poate fi primit de Curtea Constituțională ca fiind un motiv de neconstituționalitate al textelor de lege examinate și constituie un aspect de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate.

Totodată, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, iar în temeiul alin. (3) al aceluiași text, „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”. Soluțiile pe care instanța de judecată le pronunță în rezolvarea cauzelor se pronunță, așadar, în numele legii, fiind temeinic justificate sub aspectul legalității, iar în cazul interpretării sau aplicării greșite a legii, persoanele vătămate pot apela la căile legale de atac. Dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu conțin elemente contrare prevederilor art. 1 alin. (4), art. 124 sau 138 din Constituție. Dimpotrivă, acestea constituie expresia dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală, care consacră „*Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*”, în temeiul căruia persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 842/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 227

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de primarul orașului Onești în Dosarul nr. 1.684/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, consilier juridic Irina Elena Anghel, cu împuternicire de reprezentare judiciară depusă la dosar, lipsind partea Mirela Dorina Teirău, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care, în esență, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 afectează dreptul la informație, așa cum acesta este reglementat de art. 31 din Constituție și de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, astfel cum s-a mai pronunțat Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.684/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de primarul orașului Onești într-o acțiune în contencios administrativ având ca obiect comunicare de informații de interes public.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, „care exceptează unele categorii de informații de la accesul liber al cetățenilor, încalcă art. 53 alin. (2) din Constituție, întrucât principiul proporționalității, consacrat de acest text, impune ca restrângerea dreptului să fie determinată de existența unui pericol iminent în aprecierea căruia interesul public este prioritar. Deținătorul informației este cel care trebuie să dovedească motivele pentru care o anumită informație este considerată secretă sau din orice motiv scoasă din sfera publică și că o astfel de justificare există la data soluționării cauzei”.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 544/2001 nu aduc atingere dreptului la informare, ci doar restrâng exercițiul acestui drept, ceea ce este în concordanță cu exigențele art. 53 din Constituție. În acest sens Curtea Constituțională a pronunțat, de pildă, deciziile nr. 462/2003 și nr. 615/2006. Totodată, se precizează că aspectele legate de interpretarea și aplicarea legii, precum și eventualele omisiuni de reglementare nu constituie probleme de constituționalitate. În ceea ce privește invocarea art. 31 alin. (1), (2), (3) și (5) și a art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, precum și a art. 11 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, apreciază că excepția este inadmisibilă, deoarece autorul acesteia nu formulează motivele de neconstituționalitate, ci doar invocă încălcarea acestor norme.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 sunt constituționale, amintind în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 462/2003, nr. 568/2006 și nr. 407/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 12: „(1) Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 111, următoarele informații:

a) informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice, dacă fac parte din categoriile informațiilor clasificate, potrivit legii;

b) informațiile privind deliberările autorităților, precum și cele care privesc interesele economice și politice ale României, dacă fac parte din categoria informațiilor clasificate, potrivit legii;

c) informațiile privind activitățile comerciale sau financiare, dacă publicitatea acestora aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, precum și principiul concurenței loiale, potrivit legii;

d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii;

e) informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare;

f) informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces;

g) informațiile a căror publicare prejudiciază măsurile de protecție a tinerilor.

(2) Răspunderea pentru aplicarea măsurilor de protejare a informațiilor aparținând categoriilor prevăzute la alin. (1) revine persoanelor și autorităților publice care dețin astfel de informații, precum și instituțiilor publice abilitate prin lege să asigure securitatea informațiilor.”

În opinia autorului excepției, textele de lege menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 31 alin. (1), (2) și (3) referitoare la dreptul la informație, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, respectiv la faptul că Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din principiul aplicării cu prioritate a actelor comunitare obligatorii, prevăzut la alin. (2) al art. 148. În plus, sunt invocate prevederile art. 11 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la libertatea de exprimare și de informare.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că a mai soluționat excepții de neconstituționalitate asemănătoare, prin raportare la aceleași texte fundamentale invocate și aceleași critici de neconstituționalitate. În acest sens, Curtea a pronunțat, de pildă, Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 1 noiembrie 2006, și

Decizia nr. 1.175 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 24 ianuarie 2008, prin care, pentru argumentele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate, statuând că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de primarul orașului Onești în Dosarul nr. 1.684/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 232

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă și ale art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă și ale art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Automotive Products” — S.R.L. în Dosarul nr. 2896.1/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2896.1/325/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă și ale art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Automotive Products” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt neconstituționale, deoarece deschid calea aplicării lor abuzive de către autoritățile competente, iar dispozițiile din Codul de procedură civilă criticate contravin Legii fundamentale, întrucât, pe de o parte, restrâng posibilitatea părților de a administra în recurs alte probe

decât înscrisurile, iar pe de altă parte, în cazul hotărârilor care nu pot fi atacate cu apel se dă posibilitatea instanței de recurs să examineze cauza sub toate aspectele — încalcând în felul acesta regula caracterului „nedeolutiv” al recursului.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă și art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 6 iulie 2006.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 304¹ din Codul de procedură civilă: „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”;

— Art. 305 din Codul de procedură civilă: „*În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.*”;

— Art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, modificat prin art. 1 pct. 46 din Legea nr. 265/2006 pentru aprobarea acestei ordonanțe: „*(2) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON), pentru persoane fizice, și de la 30.000 lei (RON) la 60.000 lei (RON), pentru persoane juridice, încălcarea următoarelor prevederi legale:*

1. obligația persoanelor fizice și juridice de solicitare și obținere a actelor de reglementare conform prevederilor legale, precum și a acordului de import/export și a autorizațiilor privind organismele modificate genetic, conform prevederilor legale, în termenele stabilite de autoritate; [...].”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 35 privind dreptul la un mediu sănătos, art. 44 referitor la dreptul de proprietate, art. 124 — Înfăptuirea justiției și art. 135 — Economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.004 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 7 noiembrie 2008, și Decizia nr. 1.643 din 10 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 21 ianuarie 2010, Curtea a statuat că „recursul constituie în această ipoteză o cale de atac cu caracter devolutiv, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza, atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile Constituției”.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în mai multe cauze având o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 1.409 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009, și prin Decizia nr. 542 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 29 aprilie 2009, Curtea a reținut că, potrivit art. 304¹ din Codul de procedură civilă, recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele. De asemenea, Curtea a reținut că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu art. 126 din Constituție, și nu încalcă drepturile fundamentale ale justițiabililor.

De altfel, instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului liberului acces la justiție, dreptului la un proces echitabil sau dreptății, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Prevederile art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 au mai fost, de asemenea, supuse controlului de constituționalitate, pentru motive similare celor din cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 1.550 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 25 ianuarie 2010, Curtea a statuat că acestea instituie contravenții și sancțiuni contravenționale corespunzătoare pentru nerespectarea unor prevederi legale referitoare la solicitarea și obținerea avizului de mediu, ceea ce nu este de natură a înfrânge accesul liber la justiție al persoanei interesate și nici dreptul la un proces echitabil, cu toate garanțiile sale. În cadrul soluționării plângerii contravenționale împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, instanța de judecată va verifica legalitatea și temeinicia actului administrativ și va administra probe pentru a stabili adevărul, fără ca una dintre părți să fie privilegiată.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă și ale art. 96 alin. (2) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Automotive Products” — S.R.L. în Dosarul nr. 2896.1/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 234

din 9 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 2, 3 și 4
și ale art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 2, 3 și 4 și ale art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicu Zicu în Dosarul nr. 1.036/204/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 2, 3 și 4 din Codul de procedură civilă și ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din același cod, întrucât excepția referitoare la aceste prevederi nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.036/204/2008, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 2, 3 și 4 și ale art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicu Zicu într-un proces având ca obiect o contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 16, art. 21, art. 24, art. 26, art. 28, art. 53 și art. 124 din Constituție, deoarece, pe de o parte, creează posibilitatea sustragerii actelor de procedură de către persoane rău-intenționate, iar pe de altă parte, prin afișarea unor asemenea acte se violează secretul corespondenței și se aduce atingere vieții intime a destinatarilor.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 92 alin. 2, 3 și 4 și art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următoarea redactare:

— Art. 92 alin. 2, 3 și 4: *„Dacă cel citat, aflându-se la domiciliu, nu vrea să primească citația sau, primind-o, nu voiește ori nu poate să semneze adeverința de primire, agentul va lăsa citația în mâna celui citat sau, în cazul refuzului de primire, o va afișa pe ușa locuinței acestuia, încheind despre acestea proces-verbal.*

Dacă cel citat nu se găsește la domiciliu sau dacă, în cazul hotelurilor sau clădirilor compuse din mai multe apartamente, el nu a indicat camera sau apartamentul în care locuiește, agentul va înmâna citația, în primul caz, unei persoane din familie sau, în lipsă, oricărei alte persoane care locuiește cu dânsul sau care, în mod obișnuit, primește corespondența, iar, în celelalte cazuri, administratorului, portarului ori celui ce în mod obișnuit îl înlocuiește; persoana care primește citația va semna adeverința de primire, agentul certificându-i identitatea și semnătura și încheind proces-verbal despre cele urmate.

Dacă persoanele arătate în alineatul precedent nu voiesc ori nu pot să semneze adeverința de primire, agentul va încheia proces-verbal, lăsând citația în mâna lor; dacă cei arătați nu voiesc să primească citația sau sunt lipsă, agentul va afișa citația, fie pe ușa locuinței celui citat, fie, dacă nu are indicația apartamentului sau camerei locuite, pe ușa principală a clădirii, încheind de asemenea proces-verbal despre toate acestea.”;

Art. 317 alin. 1 pct. 1: *„(1) Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii.”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 26 privind viața intimă familială și privată, art. 28 referitor la secretul corespondenței, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 — Înfăptuirea justiției.

Examinând excepția, Curtea reține că prevederile de lege criticate în prezenta cauză au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate în raport cu critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 813 din 19 mai 2009 și Decizia nr. 864 din 16 iunie 2009, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009, Curtea a statuat că prevederile art. 92

alin. 2, 3 și 4 din Codul de procedură civilă constituie excepții de la regula generală a înmânării în mod direct și personal a citației sau a oricărui alt act de procedură, prevăzută de art. 92 alin. 1 din Codul de procedură civilă, comunicarea prin afișare fiind operantă numai în situațiile în care destinatarul, aflându-se la domiciliu, nu vrea să primească citația sau, primind-o, nu voiește să semneze adeverința de primire sau, în cazul în care negăsindu-se la domiciliu, persoanele îndreptățite să primească actul procedural refuză sau ele însele sunt lipsă.

Curtea a considerat că aceste excepții nu sunt de natură a afecta vreun drept constituțional, ci reprezintă modalități derogatorii de îndeplinire a procedurii de citare, determinate de situația obiectiv diferită a persoanelor citate.

Totodată, Curtea a decis că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale cu respectarea dispozițiilor stabilite de lege, referitoare la comunicarea actelor de procedură, reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor reglementări care să prevină abuzurile servind unei bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

În ce privește constituționalitatea prevederilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 1.452 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, Curtea a reținut că prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, așa cum este cazul contestației în anulare. Legiuitorul a prevăzut cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe calea contestației în anulare, tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării, într-o situație egală cu cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, odată invocate pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea a putut invoca aceste motive pe calea apelului sau a recursului, ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 2, 3 și 4 și art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicu Zicu în Dosarul nr. 1.036/204/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 239

din 9 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008
pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Cosmin Vasile Gruba în Dosarul nr. 1.014/115/2009 al Tribunalului Caraș Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 7.679D/2009—7.681D/2009, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.679D/2009—7.681D/2009 la Dosarul nr. 7.678D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 septembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.014/115/2009, nr. 1.010/115/2009, nr. 1.051/115/2010 și nr. 1.009/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Cosmin Vasile Gruba, Romulus Albert Ion Novac, Ionela Giurici și Petru Vidican.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 148 alin. (2) din Constituție, cu referire la art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, deoarece instituie taxa de poluare pentru autoturismele înmatriculate în

Comunitatea Europeană și neînmatriculate în România, în timp ce pentru autoturismele înmatriculate în România, la o nouă înmatriculare, taxa nu mai este percepută.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile legale atacate fiind concordante cu legislația europeană și cu jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu neconstituționalitatea art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în realitate autorul excepției critică numai reglementarea cuprinsă la lit. a) a acestui articol.

Așadar, Curtea va exercita controlul de neconstituționalitate asupra prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru

autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008.

Textul art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 are următorul cuprins: „*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;”.

Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin art. 148 alin. (2) din Constituție coroborat cu art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona) privind interzicerea impunerii asupra produselor din alte state membre ale Uniunii Europene a unor taxe superioare celor ce se aplică produselor naționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, a statuat că nu este de competența sa „să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene (devenit Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul CE, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil”.

Curtea reține că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine instanței de judecată, fiind o chestiune de aplicare a legii, și nu de constituționalitate.

În consecință, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Cosmin Vasile Gruba, Romulus Albert Ion Novac, Ionela Giurici și Petru Vidican în dosarele nr. 1.014/115/2009, nr. 1.010/115/2009, nr. 1.051/115/2010 și nr. 1.009/115/2009 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

